ZESDE JAARGANG

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

KUIFJE

5

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

MEN HOEFT NIET STEEDS OP DE WIJZEN TE WACHTEN !

(Zie blz. 12 en 13.)

Noblesse oblige...

HOE dikwijls heeft men ons al niet verkondigd, dat het volk der Nederlanden een prinsenvolk is. En dan worden de adelbrieven voorgelegd die in de loop der eeuwen op alle gebieden van kunst en wetenschap verworven werden door onze grote figuren. Iedere jongen komt dan onvermijdelijk onder de indruk van wat onze voorvaderen gepresteerd hebben. We hebben zoveel aan de wereld geschonken, dat een van onze grootste dichters Vlaanderen als een land zonder grenzen verheerlijkt heeft.

Onze adelbrieven mogen ons niet alleen zelfbewust zijn en fierheid schenken, zij leggen ons ook de verplichting op edel te leven, ons in alle omstandigheden van het dagelijks leven onze adelijke voorvaderen waardig te tonen, want vergeet het niet :

NOBLESSE OBLIGE !

ONZE BRIEVENBUS

Georges Raymaekers, Grimde. — Op je brief zal ik persoonlijk antwoorden. Heb echter wat geduld want er wacht werkelijk nog een berg briefwisseling. Intussen kan ik je wel zeggen dat je voorlopig flink moet studeren en nog te jong bent om reeds als journalist van wal te steken. Hartelijke groeten.

François Grietens, St. Joost-ten-Node. — Een keurige brief die je me daar geschreven hebt ! Proficiat ! Natuurlijk mag je me op een namiddag komen bezoeken, de deur staat hier altijd open. Ben je niet naar de televisieuitzendingen geweest ? Jammer, want dan heb je wat gemist ! Beste groeten voor jou en alle vrienden van St. Joost.

Christiane van den Sande, Haacht. — Je bent me waarachtig een zonderling exemplaar ! Voor meisjes die vijf muziekinstrumenten bespelen en bovendien ook boeken schrijven doe ik mijn hoedje af. Stuur me zo eens een schrift vol boeiende Indianenverhalen, ik zal het graag lezen en je mijn indrukken schriftelijk meedelen. Opname in ons blad kan ik je op voorhand niet waarborgen. Beste groeten voor jou en je familie.

Hans Siffer, Nieuwpoort. — Heb ik je naam werkelijk nog nooit in de brievenbus genoemd ? Dat spijt me erg. Denk niet dat ik je vergeten ben. Het fotootje dat je me eens stuurde om op je lidkaart te kleven herinner ik me nog goed. Hoe gaat het met je ? En je familie ? En hoe ver staat de Kuifjesclub in Nieuwpoort ? Laat me daarover eens wat horen. Met de beste groeten.

Guido Van Hekke, Antwerpen. — Het album **De Sigaren van de Pharao** is totaal uitgeput en zal de eerste zes maanden niet herdrukt worden. Moest het opnieuw uitgegeven worden, zullen wij dit in ons blad in grote letters aankondigen.

Ivo Vanderhoeven, Boortmeerbeek. — Tot mijn spijt moet ik je meedelen dat het gevraagde album totaal uitgeput is. Moest het ooit herdrukt worden, zal dit in ons blad aangekondigd worden.

Frans Romeyns, Overboelare. — Hartelijk dank voor je sympathieke brief. Het schrijven voor Bob de Moor wil ik vanzelfsprekend overhandigen. De tekenaars die voor ons werken, tekenen hun figuren op een mooi blad wit papier in Chinese inkt. Hoe gaat het nu met je moeder en je zuster ? Ik hoop dat ze weer beter zijn en dat je geslaagd bent voor je examen. Met een stevige handdruk.

Godfried Roets, Bellem. — De gevraagde specimens van Kuifje werden je opgezonden. Wij hopen dat je veel abonné's en clubleden zult kunnen werven. Met een stevige handruk.

Albertine de Roy, Merksem. — We zonden je het gevraagde nummer en hopen dat je het goed ontvangen hebt. Laat ons spoedig weer iets van je horen ! Met de hartelijkste groeten.

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur :* Raymond LEBLANC. — *Drukkerij :* C. VAN CORTENBERGH, Keizerstraat, 12, Brussel. — In Nederland : W.A. Palm, Boekenimport en export C.V., Zeestraat, 65e, Den Haag. Tel. : 11.14.90.

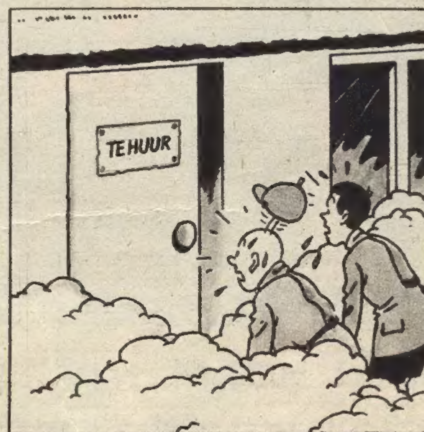
KUIFJESVRIENDEN EN CLUBLEDEN
kom
Donderdag 22 Februari,
allen naar het
KONINKLIJK CIRKUS !
Nadere bijzonderheden volgende week.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

HET PRACHTIG ALBUM "**DE AVONTUREN VAN CORENTIN**" IS VERSCHENEN EN TE KOOP TEGEN 59 FRS !

KUIFJE'S BON voor het KONINKLIJK CIRKUS

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

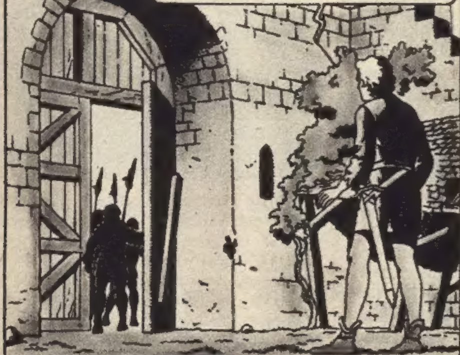
Dieven willen de ring van ridder Jan komen stelen. Een kleine jongen kan hem echter verwittigen en Jan, die reuzensterk is, kan de bandieten onschadelijk maken...

(Wordt voortgezet.)

Een volbloed

HET is een edel, prachtig dier met een trotse nek, vurige ogen, onder wiens glanzende huid het vlechtwerk der aders zichtbaar is. Het is een echt raspaard, een volbloed en heeft een deel van zijn grote kwaliteiten te danken aan zijn afstamming van sterke Arabische koerspaarden. Aan hun slank lichaam is geen onsje vet te ontdekken, hun poten zijn mager, de spieren harmonisch en goed ontwikkeld en het achterste deel iets hoger dan het kruis.

Vijf jaar geleden zag deze volbloed het levenslicht in de stal van een gekend paardenfokker. Zijn vader en moeder waren beiden renpaarden die veel lauweren oogstten en het publiek deden juichen van geestdrift. Onze volbloed werd dan ook van zodra hij op de wereld was met de tederste zorgen omringd en men bouwde de grootste verwachtingen op hem. Vandaag heeft hij het toppunt van zijn roem bereikt en op alle renbanen ter wereld zijn schoonste lauwerkransen geoogst. Immers een volbloed van vijf jaar kan het maximum van zijn kunnen geven, een volbloed van zes jaar gaat langzaam maar zeker de berg af. Zijn spieren verliezen hun soepelheid, zijn hart is vlugger moe en het moet zijn plaats afstaan aan de jongeren. Een renpaard kan lopen tot het tien of twaalf jaar oud is, doch het is dan nog slechts een schaduw van wat het eens was. Maar kom, we keren terug naar de tijd toen ons volbloed als een dartel veulen in de weiden danste.

DE KOPER NEEMT HET RISICO

Weken en maanden gaan voorbij. Ons volbloed schiet op, zijn spieren worden iedere dag steviger en de fokker vindt dat het ogenblik gekomen is om zijn yearling (één jaar oud) te verkopen. Er zijn verschillende liefhebbers. Ze draaien en keren rond het veulen, bekeuren, bevoelen en betasten het en slaan eindelijk toe. Wanneer men zo'n yearling koopt, neemt men veel risico's, want alhoewel uit puike ouders geboren, is het mogelijk dat hij niet beantwoordt aan de grote verwachtingen welke men koesterde. Ons volbloed wordt bij zijn nieuwe eigenaar gestald en krijgt een naam. Het is nu aan hem deze naam eer aan te doen.

ZIJN INTREDE IN DE WERELD

Als een volbloed achttien maanden oud is, weet hij reeds dat het leven niet uit louter vermaak bestaat. Hij moet iedere dag werken en oefenen om de nodige snelheid te bekomen, om een crack te worden. Hij kent weldra al de staljongens en de jockey's die hem berijden. Er is ook een ernstige oefenmeester die de chronometer niet uit het oog verliest en al de reacties van het paard nauwkeurig gadeslaat. Hij is het, die uitmaakt of de volbloed uithoudingsvermogen en kracht genoeg bezit om het als renpaard over lange afstand aan te pakken en zich als stayer te specialiseren, ofwel of hij hier toe niet over de nodige kracht beschikt en beter doet over korte afstand te lopen.

Ons volbloed is nu twee jaar en zal voor het eerst in zijn leven deelnemen aan een wedstrijd. Dat is geen kleinigheid! Lang vóór de start komen de kenners en bewonderaars eens kijken naar die nieuwelingen. Ze zijn voor de gelegenheid extra fijn geroskamd en hun staart werd gevlochten. Ze begrijpen niet waarom al die mensen hen zo aangapen en ze worden er zenuwachtig door. Daar komen de jockey's met hun veelkleurige pet. Ook zij zijn opgewonden, want met zo'n tweejaarse renpaarden lopen is niet gemakkelijk.

HET WORDT EEN LANGE ZEGETOCHT...

Wanneer er paarden van vier en vijf jaar aan de koers deelnemen, duurt de start minder dan een minuut. Zij kennen hun vak reeds. Tweejaarse paarden zijn uiterst opgewonden, ze steigeren, draaien de rug naar de vertreklijn, schieten te vroeg weg of hebben helemaal geen lust zo snel van stapel te lopen als het hoort. Het duurt soms wel een kwartuur voor ze goed en wel de baan op zijn en de berijders moeten veel ervaring bezitten om zo'n jong dier te leiden.

Paarden die reeds hun kans gewaagd hebben in een half dozijn rennen gehoorzamen zonder de minste aarzeling aan ieder bevel van hun ruiters. Een paard loopt bovendien heel graag. Ons volbloed nu rent het hele jaar, oogst de ene overwinning na de andere en wordt zo drie jaar. Slechts in December zoekt hij zijn stal op voor een winterrust en in het prille voorjaar verschijnt hij opnieuw gezonder en krachtiger dan tevoren. En dan begint de kringloop opnieuw : oefenen, lopen overwinnen, rusten, oefenen, lopen, triomfen...

Van tijd tot tijd rijdt hij in een speciale auto het buitenland in om hier de kleuren van zijn land en de eer van de stallen van zijn meester hoog te houden.

Paarden zijn uiterst gevoelig en aanhankelijk. Ze kennen hun jockey's en weigeren andere ruiters op hun rug te laten stijgen.

ALS EEN PAARD OUD WORDT

Ons volbloed hoeft de toekomst niet te duchten. Hij zal in zijn eigen stal in vrede kunnen sterven. Zodra hijzelf niet op de renbaan kan verschijnen, staan er weer andere, jonge veulens in de krib en hij zal er eens naar kijken en al zijn schone herinneringen herkauwen. Er zijn renpaarden die op de renbaan sneuvelen. Inderdaad, ze komen niet altijd allemaal over de hindernissen, hun poten zijn broos, ze breken gemakkelijk en paarden kunnen ziek worden. En dan zijn er ook die, alhoewel ze Gladiator, Prince Rose of Beaumont heten, verkocht worden en in hun laatste dagen de kar moeten trekken.

Jullie zullen het misschien niet geloven, maar volgend gebed werd eens gevonden in Engeland boven de kribbe van een paard : « Geef me te eten en geef me te drinken en een zuivere, warme stal als mijn dagtaak ten einde is. Spreek tot me, spreek dikwijls tot me en ik zal u veel liever dienen en meer van je houden. Trek niet aan de teugels als het niet nodig is, slaag en schop niet als ik je niet versta, doch geef me de tijd om je te begrijpen. Let wel op mijn hoeven en zie in mijn mond als ik niet wil eten, want dan heb ik misschien een slechte tand. Je weet zelf wel hoe zeer dat doet. Span me niet te kort in en knip mijn staart niet af, want dat is mijn enig wapen tegen lastige vliegen. Verkoop me niet wanneer ik oud ben, doch schenk me een barmhartige dood. God zal het je lonen, hier en in het hiernamaals. Ik vraag dit in de naam van Hem die in een stal geboren werden... Amen. »

DE PARELVISSERS

Kapitein Jesselton, een Hollander, heeft de gouverneur van het eiland Ceylon en zijn vriend in een valstrik gelokt. Otaru en zijn trouwe inboorlingen kunnen beide Portugezen redden...

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag :
DE OPDRACHT VAN VERAGUA...

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

Dzidziri is heimelijk aan boord van de Normandie des Airs geslopen. Hij wordt ontdekt. Het vliegtuig stort neer in de jungle...

HOOFDSTUK III

DUIZELINGWEKKEND, als meegesleurd in een maalstroom, stortte de « Normandie des Airs » in de afgrond. Geen woord is sterk genoeg om deze val te beschrijven. De « Normandie des Airs » werd als het ware aangezogen door de aarde. De snelheid was volkomen in het onklare. Als een dood blad draaide het enorme toestel om zijn spil, het was niets meer dan een stuk speelgoed dat in angstwekkende spiralen naar de grond toe draaide.

Dzidziri drukte zich vast tegen zijn zetel, klemde de benen om de zetel voor hem en hield zich met beide handen vast aan de armleuning. Zo verbeeldde hij zich de manœuvres die hij zou gemaakt hebben, indien hij nog op de dakgoot van de achtste verdieping zat.

De lampen werden ontstoken en de stemmen van de hofmeesteressen weerklonken rustig :

— Kijk de valschermen na.

Sophie de Manowska was er in geslaagd tot bij de jongen te komen. Hij zag haar mooi intelligent gezicht. Ze betastte zijn valscherm en haakte de ring vast. Dzidziri dacht er nauwelijks aan haar te danken, want hij hield de gebaren van mijnheer Hage-Davricourt in het oog. De uitvinder was moeizaam recht gekropen en had zijn boekentas gegrepen, waaruit hij koortsachtig enkele papieren greep.

De val... De val... Plotseling hoorde men de stem van de chef door de luidspreker, die ergens in een hoek van het toestel was aangebracht :

— Iedereen houde zich stevig vast. Ik werp uit !

Dat was een van de sensationele nieuwigheden van dit toestel. In geval van nood maakte een speciaal systeem het mogelijk de passagiers te bevrijden. Ze vielen met hun zetel naar beneden, tot op het ogenblik dat hun valschermen automatisch openplooiden. Men hoorde een knarsen. Metalen geluiden weerklonken... doch niets bewoog. Hage-Davricourt mompelde :

— De val zit geklemd...

Toen ging alles zo snel dat men niet eens de tijd had om na te denken. Bang was Dzidziri niet. Hij blikte door de patrijspoort. Het vliegtuig was dwars door de bovenste luchtlagen gegleden, aan de onweerswolken onsnapt en dook nu pijlsnel naar de aarde. Men zag de aarde met razende vaart naderbij komen.

Dzidziri draaide zich om. Sophie de Manowska had zich in de zetel naast hem gezet. Ze voelde diep medelijden met de jongen die op deze wijze deelgenoot van hun lot was geworden. Ze wou iets zeggen, ze zocht naar de juiste woorden... Het was Dzidziri die toen zei :

— Het is fantastisch, he !

Een heftige schok gevolgd door een tweede.

— Yves Larnaud is een as, fluisterde Dzidziri bewonderend, hij is bekwaam om ons weer uit deze put te halen...

De schaduw lag daar verborgen...

Sophie begreep dat de kleine verstekeling wist wat er hen wachtte en nochtans was hij niet bang. De gezichten van de ingenieurs waren pijnlijk vertrokken, doch Dzidziri bleef spotten, hij was zelfs vrolijk.

— Iedereen naar achter ! klonk het gebiedend door de luidspreker.

De passagiers richtten zich zo goed zo kwaad het ging op, klampten zich aan de zetels vast en strompelden naar de staart van het vliegtuig.

Het geweldig tumult van daar buiten was niet meer merkbaar. Nog heftiger, nog vlugger, in razende vaart draaiden ze naar beneden...

Dan een donderslag, een barsten langs alle kanten. Een vuurwerk van vonken steeg hoog in de lucht, waar reeds het schemerdonker hing. De stukken spoten als het ware omhoog en vielen dan. Toen werd het stil, oneindig stil...

En dat duurde, duurde...

— Ik ben dood... heel zeker dood... en het is niet onaangenaam... Neen, helemaal niet onaangenaam... Men voelt zich heel lekker... net of men slaapt. Maar, wat een gezicht zal oom Amable Saupranaud opzetten !... Ba, nu heeft hij iets dat hij aan zijn makkers van de Republikeinse garde kan vertellen !... En tante Gabrielle ?... Och, die... En als ik nu eens niet dood was ?...

Dzidziri opende de ogen. Er lag een gewicht dwars over hem. Hij blies, tastte, voelde een voet die hem haast verpletterde en verwijderde deze. Het scheen wel of dat been geen weerstand bood... Toen zag hij het flauwe lichtschijnsel van de dag. Recht over hem was er een opening. Hij sleept er zich naar toe en wrong er zich door.

Dzidziri stond buiten, hij was vrij en hij leefde nog !

— Je leeft nog, kleine Dzi, je hebt beslist een goede engel ! En ...

Hij keek eens rond en zag een weelderige plantengroei, hoog gras en rode, grillig gevormde rotsen...

— In het hart van Afrika zit je, jongen. Wel, je hebt geluk gehad ! En de anderen ?...

Terwijl hij zo met zichzelf praatte, naderde Dzidziri het toestel of beter, dat wat er nog van overbleef : vormloze wrakstukken, een door elkaar van metalen balken en flarden zeildoek. De brousse was er mee bezaaid. In de verte onderscheidde men de doornachtige bomen wier toppen waren afgerukt door geweldige slingerbewegingen van een motor... Er lagen, helaas, ook lichamen verspreid...

— Het ziet er lief uit, zuchtte Dzidziri. Die hier zal nooit geen ruzie meer maken met zijn concierge en deze zal, naar mijn mening, geen geld meer aan zijn kleermaker uitgeven...

De jongen bleef rustig en zonder angst voor al deze doden.

Het ongeluk had hij gedurende heel die wonderlijke tuimeling zien aankomen. Hij had al de gevolgen er van onder ogen gezien, eerst en vooral zijn eigen dood. Maar, hij leefde ! Waarom dus wanhopig zijn ?

— Sophie ? Waar zou ze zijn ? Je vergeet je weldoenster, jongen... Hemel, zijn dat niet haar schoenen ?... En in die schoen haar voet ?... En aan het einde van die voet, haar been... heel haar lichaam... Sophie zelf ?... Hij was gelukkig haar te kunnen bevrijden. De nacht viel en het werd moeilijk iets te onderscheiden. Sophie kreunde even. Over haar voorhoofd liep een schram. Hij vaagde het bloed weg met zijn zakdoek, een vuile zakdoek, dat spreekt vanzelf. Ze opende de ogen heel zwakjes en Dzidziri danste van blijdschap :

— Ze leeft nog ! Ook zij leeft nog !

— Yves, fluisterde Sophie.

Zij had gelijk. Yves Larnaud, de piloot, zijn god, ook die had hij vergeten. Hij zocht, kneusde de handen, stootte tegen het plaatijzer en hees zich ten slotte tussen de wrakstukken van de stuurhut. En hij vond Yves eveneens. Het maakte hem koortsachtig. Hij wou iedereen levend zien, doch, helaas, buiten de chef-piloot en het jonge meisje kon hij nog alleen Hage-Davricourt van onder het wrakstuk te voorschijn halen. Die was zwaar gewond. Sophie had de hand kunnen leggen op de boordapotheek, ze had Yves verzorgd en boog zich over de uitvinder die steeds weer herhaalde :

— Men moest niet... Men moest niet... We werden verraden...

— Verraden ? Dzidziri, rechtop te midden van de door het vallende vliegtuig geteisterde brousse, haalde medelijdend de schouders op :

— Die uitvinders mislukken altijd !

Hij keek rond in die onbekende omgeving die reeds in de nacht verzonken lag en vijandig scheen. Hoe zouden ze daar ooit wegkomen ?... Welke gevaren bedreigden hen ?... Het was toen dat hij, dicht bij de grond, een schaduw meende te ontwaren. Het bewoog. Het kroop. Een man ? Een dier ?... Hij hoorde Yves en Sophie die Hage-Davricourt verzorgden. Moest hij, Dzidziri, hen niet beschermen ? Hij was heimelijk in het vliegtuig geslopen, was het dus niet meer dan recht dat hij zijn reis betaalde ? Zacht stapte hij in de richting van de schaduw.

Ja, de schaduw lag daar verborgen achter een wrakstuk van het vliegtuig. Hij zag haar bewegen, beven alsof ze op hem wou springen. En plotseling... plotseling brulde een leeuw in de wildernis. Het gebrul was dreigend lang en zaaide vrees over het land en over de overlevenden van de « Normandie des Airs ».

Volgende Donderdag :
DE ZONEN VAN DE LEEUW

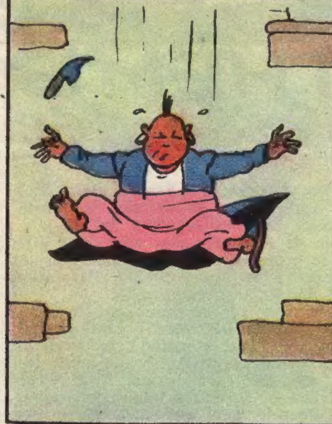
SOLDATEN VAN NAPOLEON

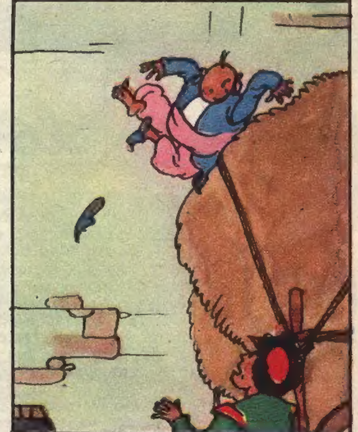
TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

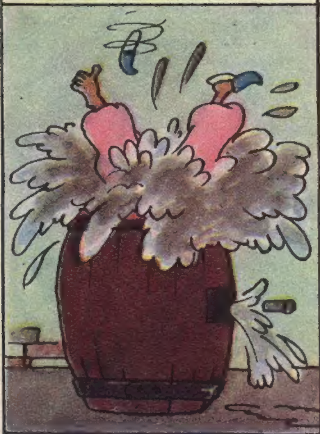
Door een toeval geraken Hassan en Kaddoer op de hoogte van een samenzwering tegen Napoleon. Ze worden gevangen gezet, doch kunnen ontsnappen...

THEMISTOCLES, de man der oorlogslisten

THEMISTOCLES, ja, de man uit Athene. Die stad ken je toch wel : de oude Griekse stad, de grote mededingster van de taaie oorlogsstad Sparta.

Hij was het die de Atheners met een vloot uitrustte, diezelfde vloot die gans Griekenland redde uit de klauwen van koning Xerxes, ten tijde van de Perzische oorlog : ziehier hoe hij dat klaarspeelde.

Xerxes was in aantocht met een reuzenmacht te land en te zee. Men vertelde dat hij het vooral gemunt had op de Atheners, om de zege van Marathon te wreken. In Athene was men alles behalve gerust : want nooit tevoren had men zó een machtig leger gezien. Naar oude gewoonte werden er afgezanten gezonden naar een orakel, een soort waarzegster. Weet je welk antwoord die priesteres gaf : « Jullie moeten de stad verdedigen met houten wallen. »

« Met houten wallen »... wat wou ze daar nu mee bedoelen ? Houten muren gaan optrekken ? Of wat ?

« Ik weet het, zei Themistocles. Een houten muur : denk eens even na; wat kan dat zijn ? Ik ben er zeker van, dat wanneer ik het jullie zeggen zal, jullie kwaad zullen zijn omdat jullie het zelf niet gevonden hebben. » — « Toe, zeg het maar, riepen de ongeduldigen. » — « Wel, zei Themistocles, een houten wal, dat zijn de schepen: we moeten ons verdedigen op onze schepen ! » — « Fijn, riepen de Atheners uit. Dom dat we daar niet aan gedacht hebben. Die Themistocles is toch een gewiekste vent ! »

En ze gingen scheep. De andere steden van Griekenland waren er niet voor te vinden, en wilden op vaste grond strijden. Dat deden ze en ze werden verslagen... « Zie je dat ik gelijk had », zei Themistocles.

En de Atheners leverden een zeeslag. Neem je kaart, zie je daar op de Oostkust van Griekenland, een langwerpig eiland Euboia ? Tussen dat eiland en het vasteland stelde Themistocles zijn vloot op, de Perzen kwamen ze aldaar opzoeken, doch hun overmacht konden ze er niet aanwenden omdat er geen ruimte genoeg was. De strijd bleef dus onbeslist, dit betekende veel voor de Atheners. Ze hadden de grote Perzische zeemacht schaak gezet...

Ondertussen, helaas, had het landleger van de Perzen de stad Athene ingenomen en verwoest. Van op hun schepen ontwaren de zeelui de brand; weldra vernemen ze de ramp. Ook de andere bondgenoten krijgen de daver op het lijf. Allen willen naar hun eigen stad om er vrouw en kinderen te gaan verdedigen.

« Doe dat toch niet, smeekte Themistocles, verdeeld kunnen we niets aanvangen tegen Xerxes; te zamen zullen we hem verslaan. »

Doch ze wilden naar geen reden luisteren. « Nu goed, dacht Themistocles, als het met jullie zin niet is, dan maar tegen jullie zin. »

Als de nacht ingevallen is, stuurt hij zijn trouwste slaaf naar Xerxes met de volgende boodschap : « Haast u, Xerxes, want de Grieken willen uiteen gaan. Val ze aan voordat ze dit kunnen verwezenlijken : zoniet zal de oorlog nog lang duren voor u, daar u al de verschillende legers één voor één zult moeten aanvallen. Val dadelijk aan, dan kunt u ze allen gezamenlijk verslaan. »

Xerxes, niet het minste kwaad vermoedend, stuurt s' anderendaags onmiddellijk zijn vloot tegen de Griekse, natuurlijk weer op een enge en zo ongunstige plaats dat zijn schepen mekaar hinderen en storen; meer nog, ze geraken zó de kluts kwijt dat ze totaal overwonnen worden. De listige Themistocles was de Pers te slim geweest !

Dit betekend niet dat Xerxes moest afdruipen, hij had nog troepen genoeg om de Grieken te verpletteren op het vasteland.

Andermaal echter verschalkte Themistocles de Perzen. Toen hij naar Griekenland was overgekomen had Xerxes een brug doen werpen over de Hellespont. Weer zond op zekere dag Themistocles een bode naar de grote koning, om hem in het geheim te melden dat de Grieken een hels plan beraamden : ze waren namelijk van zins zijn brug achter hem af te breken om hem al zo de terugtocht te beletten naar Azië.

Zo'n paniek greep de koning aan dat hij ijlings de terugtocht aanvaardde : ijlings ja, want op minder dan dertig dagen legde hij een weg af, waarover hij in het komen zowat zes maanden had gezet !

Themistocles was het ook die de muren van Athene terug deed optrekken, niettegenstaande het verzet van hun oude tegenstrevers en mededingers de Spartanen. Deze laatsten hadden natuurlijk gewild dat die wallen niet terug werden opgebouwd. Ze hadden er zelfs een schijnbaar, zeer loffelijk voorwendsel voor gevonden. « Want, beweerden ze, als ooit die Perzen nog eens terugkomen, dan mogen ze nergens een versterkte stad vinden, waarin ze zich zelf zouden in kunnen opstellen en alzo hun heerschappij uitstrekken over ons land. »

« Ja, ja, dacht onze Themistocles, ik zie wel waarheen jullie willen. We zijn nu beroemd geworden hier in Athene. Jullie vrezen dat we te machtig zouden worden, en u de loef zouden afsteken. »

Ondertussen kwamen de Spartaanse gezanten. Zodra hun komst gemeld was, gaf Themistocles het bevel op te houden met de bouw van de wallen. Aan de gezanten antwoordde hij : « We zullen een afvaardiging sturen naar Sparta om die zaak te bespreken. »

En hij zelf ging, alléén. De andere gezanten moesten dan komen, wanneer de muren hoog genoeg zouden zijn. Groot en klein, jong en oud moesten ondertussen allen mee helpen aan de wallen.

Na zijn aankomst te Sparta weigerde Themistocles naar de magistraten te gaan. « Alléén, zei hij, mag ik niets beslissen; eerst moeten mijn collegas hier zijn. » Eindelijk kwamen die dan af. Van hen vernam Themistocles dat de muren nagenoeg af waren. Toen trokken ze naar de bespreking.

« Uw muren zijn nu tóch opgetrokken ! » snauwden de Spartanen hem toe. — « Hoe, wie zegt dat ? Wie u dat gezegd heeft droomt, zei Themistocles. Maar, als u het niet gelooft, stuur dan afgezanten om te gaan zien, ik wil hier ondertussen als gijzelaar blijven. »

Nu, dat vonden ze niet kwaad. En ze willigden zijn verzoek in. Aan zijn collegas zei Themistocles : « Luister : jullie gaan met die Spartanen mee naar Athene, eens toegekomen, hou je ze ginder, totdat ik zelf terugkom. Verstaan ? »

Toen Themistocles dan uitgerekend had, dat ze te Athene moesten toegekomen zijn, ging hij naar de Spartaanse magistraten, en zei hen : « Wel ja, ik heb het bevel gegeven onze wallen op te trekken. Het volkerenrecht geeft er mij de toelating voor, overigens ik bewijs ons land er een dienst mee. Als de Perzen ooit nog eens terugkomen, dan botsen ze voortaan op een borstwering, die gans Griekenland zal verdedigen : namelijk op Athene, de machtige, waar tweemaal reeds de Perzische vloot het onderspit heeft moeten delven. Jullie, Spartanen, denken alleen aan uw stad. Wij, Atheners, denken aan gans Griekenland. »

Woedend rezen de Spartanen recht van hun zetels. Met een triomferende glimlach om de lippen bekeek Themistocles hen vrijmoedig en vervolgde : « Kom maar, dood me. Weet echter dat ik het bevel heb gegeven te Athene uw afgezanten ginder te houden tot op de dag dat u mij zou weerzenden; en dat zal gebeuren ook : u hebt dus de keus. Hou mij alleen hier, en u verliest meteen de drie vooraanstaande burgers uit uw stad... »

Knarsetandend konden de Spartanen niet anders doen dan Themistocles naar zijn vaderstad laten teruggaan.

Dit alles belette die grote man niet in balingschap te sterven.

PELIKAAN.

De avonturen van Kwik en Flupke

KWIK KAN TOVEREN

Dat is een toverstokje, Flupke. Ik zou in mijn tuin een bron willen vinden om een kleine vijver te graven...

?

Dat is het !... Hier is water !...

Toe, Kwik, gekscheer niet !...

Neen, ik ben doodernstig ! Flupke, je gaat wat zien...

Kijk goed...

Wacht een beetje...

Geduld !

Het zal komen...

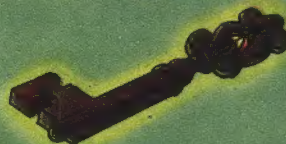
Geef me het houweel, Flupke; er steekt hier een steen. Onder die steen is er water...

Je zult zien...

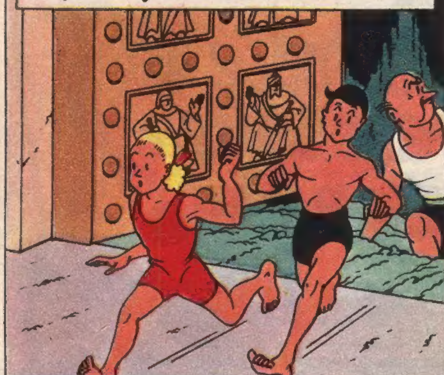
HERGÉ

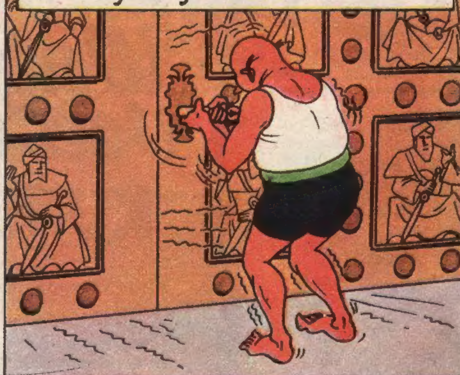
DE BRONZEN SLEUTEL

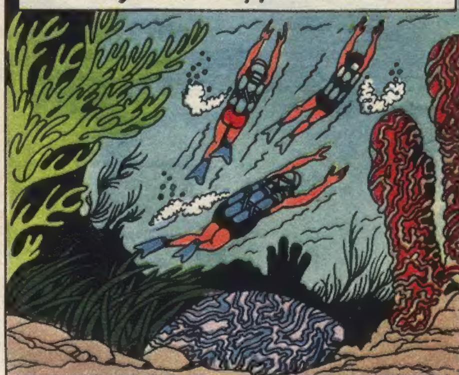
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

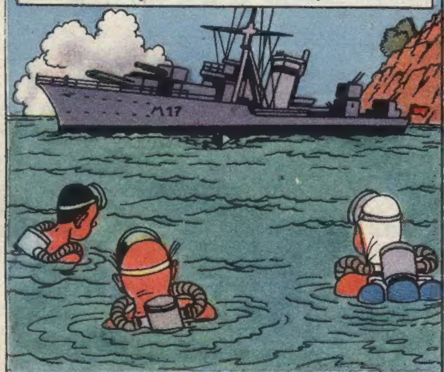

Lambik, Suske en Wiske zijn in de geheimzinnige grot van Mocano. Ook Brocca en zijn handlangers waren er, doch ze namen de vlucht uit vrees voor de schrikaanjagende verschijnselen...

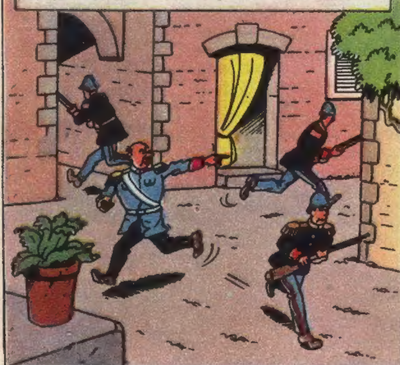

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

De Gouden Sfinx is ontvlucht. Senoris en Alex besluiten Efaoud te verlaten. Nauwelijks heeft de groep zich in beweging gezet of een hevige ontploffing zaait paniek onder de Egyptenaren...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

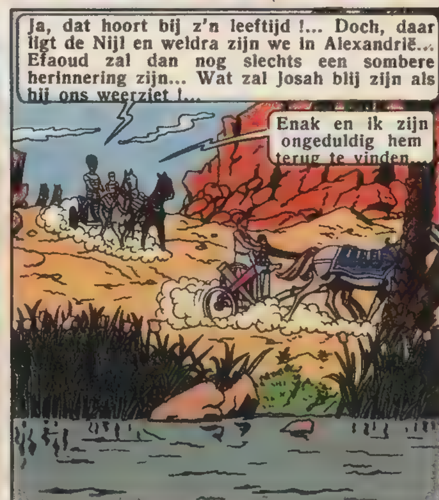

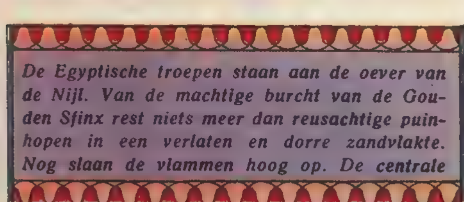

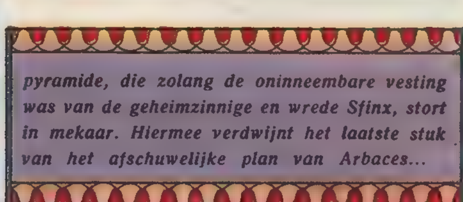

De Egyptische troepen staan aan de oever van de Nijl. Van de machtige burcht van de Gouden Sfinx rest niets meer dan reusachtige puinhopen in een verlaten en dorre zandvlakte. Nog slaan de vlammen hoog op. De centrale

pyramide, die zolang de oninneembare vesting was van de geheimzinnige en wrede Sfinx, stort in mekaar. Hiermee verdwijnt het laatste stuk van het afschuwelijke plan van Arbaces...

VOLGENDE DONDERDAG : HET VERVLOEKTE EILAND

MEN HOEFT NIET STEEDS OP

HET was de dertiende dag van de Kersenmaand en de kleine Fa Tio San en de kleine Ma Tio Nui waren naar de Vallei van de Watervallen gegaan om er hun zwart geitje te zoeken dat de kudde ontvlucht was. Sedert het begin van de nieuwe maan rommelde de krater reeds, doch niemand kon voorzien dat er de volgende dag zulk een vreselijke uitbarsting zou volgen.

De nacht viel reeds toen de kinderen het geitje vonden tegen een helling niet ver van de naakte krans die rond de hoge bergkruinen liep. Met het toenemen van de duisternis kon men de rode vuurgloed boven de krater beter zien. Fa Tio San was zes jaar en Ma Tio Nui, die vijf was, waren bang, doch ze voelden zich zo moe dat ze besloten in de bergen te overnachten en pas de volgende morgen terug te keren.

Ze hurkten onder een struik, legden het geitje over hun knieën en zo sliepen broer en zus weldra in. Enkele uren later sprongen ze verschrikt overeind. Het gerommel had opgehouden en plaats gemaakt voor een aanhoudend geruis dat gepaard ging met een vreselijk gekraak. In het Noorden en het Oosten was de hemel bloedrood gekleurd.

De arme kinderen begrepen dat de berg vuur spuwde. Over de heuvels stroomde de hete, dampende lava naar de vallei. Twee brede armen met menigvuldige vertakkingen spoelden over bossen en hagen en over de weiden die stuk voor stuk in brand schoten als een vuurwerk.

Vol angst waren Fa, Ma en hun geitje naar de spoorweg gelopen die over vijf enorme metalen bogen het dal overkoepelde. Het was, helaas, reeds te laat. De twee gloeiende, dampende lavastromen waren hier reeds samengevloeid. Om de andere helling, deze waarop het dorp lag, te bereiken, moesten ze over een lavavloed die slechts vijf of zes voet breed, maar toch onoverkomelijk was.

Daar stonden Fa en Ma. De dorpelingen bemerkten dat het dal aan de overzijde in vuur en vlam stond en dat de lavastroom hier en daar in de twee meren liep, die op zij van de berg lagen. Voor de bewoonde dorpen was er geen gevaar, doch Fa, Ma en het geitje, die daar wanhopig tegen elkaar aangedrukt stonden, redden was onmogelijk. Men kon hen op ongeveer duizend passen afstand zien. Het kon niet lang meer duren vooraleer ze door nieuwe lavastromen zouden meegesleurd worden...

* * *

Aan de ingang van het dorp, op het Terras van de Aanroepingen, zaten de ongelukkige ouders van de kinderen. Ze smeekten hun voorouders de kinderen te redden en zwoeren dat ze zouden boeten voor hun zonden indien hun laatst geborenen gespaard bleven... Al de dorpelingen stonden, een beetje verlegen, rond hen geschaard.

Ik hoorde zeggen, dat men op de Wijzen wachtte die men had laten roepen. Men wachtte op hen om hun raad in te winnen over wat er te doen stond... Het maakte me woedend.

Ik schreeuwde dat het hoog tijd was en dat het een eeuwige schande zou zijn indien er niemand een middel vond om die arme kinderen te helpen.

— Zwijg, Go Lo Mien, zei me een politieman. Ben je niet beschaamd op jou leeftijd reeds je mening te zeggen? Zou een leerling-koperslager dan meer weten dan de Wijzen?

— Zie je dan niet dat de lava nadert? De Wijzen zullen nog niet eens halfweg zijn, als de kinderen van mijn buurman reeds reddeloos verloren zijn. In plaats van hier zo werkloos toe te zien, zou het beter zijn te trachten hen te bereiken...

— Je merkt toch ook wel dat de weg afgesneden is.

— Indien de weg voor ons is afgesneden, is hij dit ook voor de Wijzen. Indien hij het niet is voor de Wijzen, is hij het ook niet voor ons. Dacht men reeds aan de spoorweg?

Mijn vrienden, ze heetten Ato de bruine en Ato de rosse, gaven me gelijk en met ons drieën zouden we het avontuur wagen.

Zoals het gebruikelijk is, gingen we eerst de zegen van de vader vragen. Deze was echter geheel ontmoedigd.

— Mijn kinderen zullen sterven, snikte hij, mijn kleine kinderen zijn reeds bijna dood.

— Zegen hen, in plaats van te klagen, zei de moeder. En dat de hemel de drie moedige jongens, die onze kinderen willen redden, bijsta...

* * *

We kregen de zegen en liepen naar het Oosten waar de tunnel uitmondde en de machtige helling begon die naar de viaduct liep.

We stonden weldra te midden van de rook. Rechts van ons reikte de lava tot op één derde van de hoogte, links stond de vloed veel lager.

We hadden een stevige mand, koorden en een haak meegenomen en stapten moedig voort. Ata de rosse was vooruit gelopen op verkenning en kwam hijgend terug. Met de hand beschermde hij zijn gezicht tegen de hete stoom.

— Slecht nieuws. De lava heeft één en misschien wel twee pijlers meegesleurd. Over een lengte van driehonderd passen hangen de sporen in het ijle!

— We kunnen helemaal rond gaan en het langs het andere uiteinde beproeven, meende Ato de bruine.

— Onzin, antwoordde ik. Het andere uiteinde is vier uur van hier. Dan zijn de kinderen lang dood.

Mijn vrienden bleven staan.

— We kunnen niet meer doen dan wat menselijk mogelijk is.

Ik zag echter het gezicht van de moeder van de kinderen toen ze ons zei :

— Dat de hemel de moedigen helpe...

DE WŸZEN TE WACHTEN

TEKST R. LERHA — ILLUST R. REDING

— We zullen dat eens van naderbij bezien, besloot ik.

De twee Ato's volgden me op de viaduct. We hingen boven het dal waarin ontelbare beken van vuur stroomden die de velden met bonen, de struiken en de bamboeafsluiting deden gloeien. Het was een ware hel. Men waande zich te midden van een oceean van inktzwarte golven omzoomd door bliksemschichten. Een reuk van solfer steeg op. Rechts van ons verscheen nu het dorp. De mensen stonden op de terrassen. En vóór ons...

— Halt! riep Ata de rosse. We kunnen niet meer verder, Go Lo Mien.

Inderdaad. De volgende zuil was ingestort, opgevreten door de lava. Van de twee bogen restten nog slechts een dubbele wrong ijzer. De diepte gaapte onder ons en achter de tweede zuil zag ik de kinderen staan. Ze waren nog ongedeerd...

Ik voelde me heel sterk en zei tot mijn vrienden :

— Ik wil er tóch over!

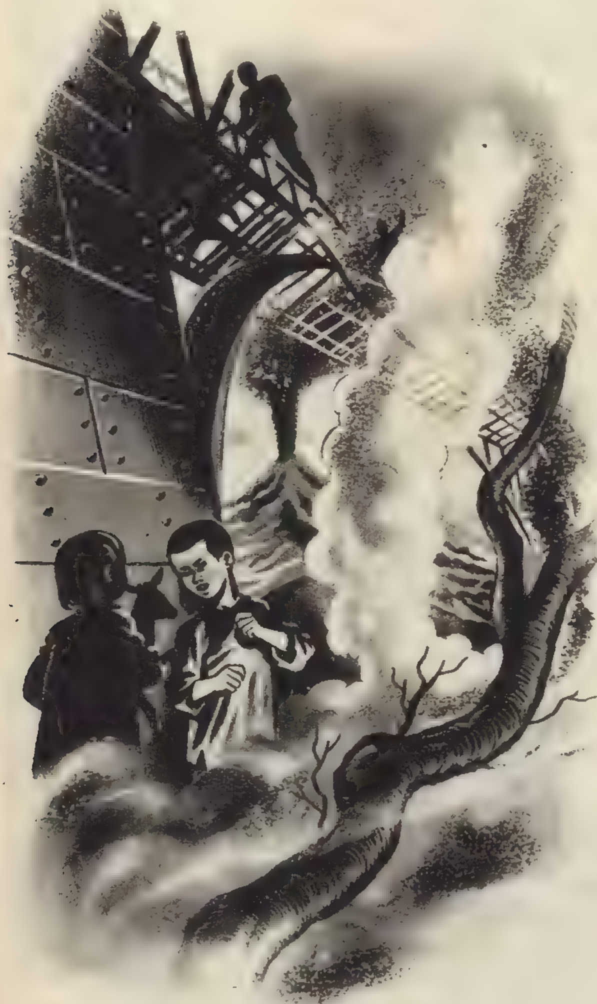
Het was een waanzinnig plan, doch ik had mijn wil zo beslist te kennen gegeven, dat de anderen me zonder aarzelen volgden.

Ik legde hen uit hoe ze van dwarsligger tot dwarsligger moesten stappen en hoe ze er zich iedere keer moesten van vergewissen of deze vastlagen...

Kijk niet naar beneden en volg me, volg iedere beweging... we hebben immers de zegen van de vader...

Ik droeg de mand en Ato de bruine de koorden en de haak. Ato de rosse droeg niets, want hij was de jongste en zo eiste het de wet van Bashiso.

Zo gingen we, twintig meter boven de gloeiende lava. Ter hoogte van onze linkerhand hingen de telefoondraden in een bundel gedraaid. Gelukkig! We haden er een flinke steun aan behalve in de omgeving van de palen. Tot aan de eerste zuil was het tamelijk gemakkelijk. Dan begonnen de sporen vreselijk te trillen, we wiegden op en neer en liepen gevaar onze handen te vermorzelen tussen de voegen die open en toe gingen als reusachtige scharen. Er was een ruimte zonder dwarsliggers, doch tegen de linker spoorstaaf was een stuk plaatijzer gehecht. Op mijn buik kroop ik er over, gefolterd door het beeld van die vlammengloed onder mij...

Een weinig verder draaide ik voor het éérst het hoofd om. Mijn vrienden volgden me en ik zag dat Ato de rosse beter kroop dan ik.

— Het gaat best, riepen ze als uit een mond.

Ik lachte... Toen herhaalde ik, omdat het ons sterkte gaf :

— We zijn gezegend.

* * *

Het spoor liep omhoog naar de tweede pijler... Was het ver? Eén uur, twee uur? Nog langer dacht ik en nochtans had de zon, voor ons over de heuvel, nog niet de tijd gehad om achter een boom voorbij te schuiven.

Daar was de tweede pijler en de kinderen! De kinderen!

Ato de bruine had Fa en Ma opgemerkt vlak onder ons, tegen de uitloper van de berg. Ze hadden hun geitje nog steeds bij. Tweehonderd passen hoger daalde de lavastroom langzaam over heel de breedte van het dal...

We legden ons over de dwarsliggers en begonnen met het reddingswerk. De mand daalde aan het uiteinde van de koord en ondanks ons protest zetten Fa en Ma er eerst hun geitje in. Dan kwam het meisje, kalm, maar nog verontwaardigd zei ze :

— Ik zou niet naar huis gegaan zijn zonder het geitje. We hebben het toch ginds ver van de bergen gehaald!

Terwijl ik Ma Tio Nui omhoog trok, vertrokken de Ato's met Fa die thans weende.

Ook Ma had schrik, hij was bovendien gekwetst aan zijn voet. Ik bond hem in de mand die ik op mijn rug stevig vastmaakte. En dan ging het weer over die vreselijke diepte...

Indien intussen één van de twee andere zuilen zou bezweken zijn, wat ware er van ons geworden? Doch alles ging goed en ik herinner me niet dat de terugweg speciaal moeilijk was, alhoewel ik een zware last torste.

* * *

We kwamen veilig en behouden tot op het deel van de viaduct dat onbeschadigd was. Plotseling riepen de kinderen :

— Het geitje! We hebben het geitje niet meegenomen!

Het kleine meisje wou ons met haar vuistjes te lijf, doch we waren te moe om er om te lachen...

— Laat zijn, kind, dat is toch onmogelijk...

— Daar komt je geitje, zei Ato de bruine.

En waarachtig! Het geitje was ons pas voor pas gevolgd. Ik weet niet hoe, doch het stond daar...

Heel het dorp wachtte op ons.

— Was dat niet beter dan te wachten op de Wijzen? vroeg ik aan de politieman.

Hij bracht me de militaire groet als enig antwoord.

De boeren zwaaiden met papieren wimpels. De moeder van Fa en Ma sloot haar kinderen vast in de armen en de vader kwam naar ons toe.

Heel diep boog hij voor Ato de bruine, voor Ato de rosse en voor mij.

— Dank je, Go Lo Mien, dank je, want je hebt onze laatst geborenen gered.

Ik groette hem op dezelfde wijze en vroeg :

— Rustte de zegen niet op mij?

De Zoon van de Postmeester

Door André Gaillard

Jan en zijn vrienden zoeken in Parijs naar de vader van Jan, postmeester van Blois, die ontvoerd werd. Jan werkt bij graaf de Marsillac en ontdekt een spoor...

Nu Jan weet dat de graaf van Rochefort in de ontvoering van zijn vader gemengd is, zoekt hij een middel om te vernemen waar hij gevangen is.

We moeten die Rochefort gevangen nemen...

... en hem verplichten te spreken !

Het is Rochefort die mijn vader heeft laten vermoorden in de Bastille, omdat hij, bij toeval, een geheim had ontdekt. Ik zal jullie helpen !

Dank je, m'n beste, maar wat zou je willen doen ?

De kok heeft de conversatie gehoord en biedt zijn diensten aan.

Om de beurt bewaken de kok en de vier gezellen de woning van Rochefort.

Met veel geduld !

Iedere nacht, een uur vóór twaalf, gaat hij uit !

We zullen ons hier verbergen en hem overvallen !

Ze houden krijgsraad en allen zeggen wat ze gezien hebben.

Hij is niet alleen ! Wat moeten we doen ?

We laten de vrouw gaan en houden Rochefort aan !

Vele nachten wachten de vrienden tevergeefs. Op een nacht zien ze hem echter, in gezelschap van een vrouw, buiten komen...

Wat doen we er thans mee ?

Nabij de Witte Ezel is een kleine kelder, ik zal voorop rijden...

Zonder lawaai en bliksemsnel werd Rochefort gekneveld en meegevoerd. Hij zit voor Graindesel op het paard en wordt door Jan, Lode en Larivière scherp bewaakt.

Met bandieten spreek ik niet !

Zeg me alleen waar hij is ?

Hij blijft hier tot hij spreekt !

De ondervraging van de graaf schenkt geen bevrediging.

Doch de dame, die de graaf vergezelde, heeft veel invloed bij de kardinaal. Zij vertelt de overval.

Dat zullen ze duur bekopen !

De soldaten van de kardinaal vallen de herberg binnen en bevrijden de graaf. Onze vrienden zijn op dit ogenblik gelukkig afwezig. De graaf laat een schrijven na op de muur.

Als de samenzweerders thuiskomen, wacht hun een onaangename verrassing !

« De man, die jullie zoeken, zit in de Bastille, waar jullie hem spoedig zult vervoegen ! »

Mijn arme Jan, het zal niet gemakkelijk zijn hem daar te halen !

DE ZWARTE KAPER

Tekst door E. SALGARI

Tekeningen door F. CHILETTO

Enkele dagen later verlaten de kapers Gibraltar. De Zwarte Kaper gaat aan boord van het schip van L'Glonèse, daar zijn eigen vaartuig een eind in zee voor anker ligt.

Weldra komen ze ter hoogte van de Bliksem. De Zwarte Kaper klimt aan boord, gevolgd door zijn getrouwen. De manschappen juichen hem toe...

De ridder is wanhopig en woedend ! Hij loopt naar Honorata die in haar kajuit vlucht...

... Waar ze wenend neervalt...

De mannen, die een ogenblik weifelden, zijn thans stil en laten een sloep zakken...

Enkele minuten later neemt Honarata er in plaats. Langzaam drijft de sloep af. Honarata wuift een laatste maal naar de Zwarte Kaper...

Op Zweedse vleugels!

De enorme en verbazende Amerikaanse luchtvaartconstructie doet ons vergeten dat er ook in andere landen gewerkt wordt. Soms kijken we nog eens naar Engeland, Frankrijk, Rusland en misschien een keer naar Italië, doch verder reiken onze blikken niet.

De Hollandse, Zwitserse, Deense en Zweedse fabrieken leverden nochtans reeds merkwaardige prestaties.

VOORAL Zweden heeft een zeer voorname en bijzonder goed uitgeruste luchtvaartindustrie alhoewel het slechts één enkele fabriek heeft, de SAAB ofte Svenska Aeroplan Aktiebolaget.

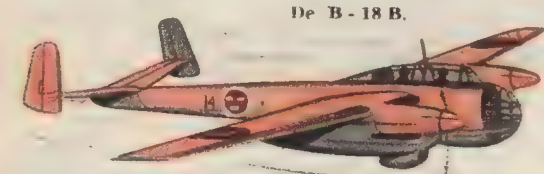
De Scandia.

Tussen de vele typen welke hier gebouwd werden zijn er vier heel speciale, nl. de passagiersvliegtuigen « SCANDIA » en « SAFIR » en de twee militaire toestellen « B-18 B » en de « J. 21 », waarover we het vandaag zullen hebben.

DE ZWEEDSE DAKOTA

De « Scandia » is een tweemotorig toestel met schroef dat gelijkt op de Douglas DC3 (Amerika) alias DAKOTA. De afmetingen zijn haast dezelfde, doch de « Scandia » heeft drie voorwielen waar de Dakota er slechts twee heeft. De motoren van de « Scandia » zijn sterker en het vliegtuig kan zwaardere lasten vervoeren dan de Amerikaanse DC 3. Vooral aan de passagiers van de « Scandia » werd gedacht.

De B - 18 B.

Ze zijn omringd door alle mogelijk comfort, ruimte en gezelligheid. De « Scandia » is een van de mooiste vliegtuigen ter wereld.

STOCKHOLM - ADDIS-ABEBA IN 30 UUR en 52 MINUTEN !

De « SAFIR » lijkt wel een broertje van de « TAIFUN », produkt van de Duitse Messerschmidt-fabrieken van 1934. Ze hebben een grote actieradius, berekend op 1200 km., die echter aanzienlijk kan verhoogd worden daar het toestel nog bijkomende benzinereservoirs kan meevoeren.

Het is met dit toeristenvliegtuig dat graaf Carl Gustaf von Rosen, in 1947, zijn beroemde Stockholm - Addis-Abeba volbracht in 30 uren en 52 minuten. Bedenk dat de afstand tussen die twee steden eventjes 6.000 km. bedraagt en dat de « SAFIR » slechts 600 kgr. weegt en over 145 P.K. beschikt.

Het mag dus wel een uitzonderlijk knappe prestatie geheten worden !

DE « B 18 B », HET KONINKLIJK MILITAIR VLIEGTUIG

De tweemotorige « B 18 B » herinnert aan de fameuze Duitse Dorniers uit de laatste wereldoorlog. Het is een uitstekend militair toestel, bijzonder geschikt voor verkenningsvluchten, foto-opnamen, aanvallen in scheer- en duikvlucht en operaties op zee. De « B 18 B » is uitgerust met twee zuigermotoren. Er zijn ook prototypen met reactiemotor die een zeer hoge snelheid kunnen ontwikkelen.

De Safir.

DE « J 21 » MET OF ZONDER SCHROEF !

De « SVENSKA J. 21 » is ook een militair toestel met slechts één zuigermotor, thans vervangen door een Engelse reactiemotor Roll-Royce « Nene ». Het kan dus een geduchte snelheid bereiken.

Enkele formaties van de Zweedse luchtmacht zijn nochtans trouw gebleven aan de oude formule.

Voor enkele militaire operaties zijn inderdaad deze minder snelle doch uiterst beweeglijke toestellen te verkiezen.

De vliegtuigen uitgerust met een reactiemotor verbruiken bovendien enorm veel brandstof.

Hiermee besluiten we dit praatje, maar jullie zien dus dat ik niet overdreven heb wanneer ik zei, dat de Zweedse vliegtuigindustrie interessant is !

De J - 21.

De Man van Peking

HET was op de vooravond van Kerstmis. Een groep Chinese geleerden en ook geleerden van andere nationaliteiten werkten zonder verpozen tot de zon was ondergegaan. Toen pakten ze hun instrumenten en gereedschap in. De Franse geleerde, Pierre Teilhard, aarzelde, wreef zich in de verkleumde handen en zei dan :

— Ik ben er zeker van dat deze versteende groeve niet anders is dan een ingevallen spelonk. Ja, ik geloof dat we hier de praehistorische (voorhistorische) man die we reeds zolang zoeken, werkelijk zullen vinden ! Gaan jullie maar naar Peking terug, ik blijf hier. Ik heb lampen en fakkels en trek me wel uit de slag.

De koelies waren uitgeput en Teilhard greep zelf de houweel en werkte uren lang alleen voort tot hij eindelijk in zijn bevende handen de zo gezochte schedel hield. Nooit had een palaeoloog (oudheidkundige) zoveel vreugde gesmaakt. Heel voorzichtig ging hij er mee naar zijn wachtende koelies die lachten en sprongen omdat hij hen hete thee en pei keuri (Chinese alcohol) beloofde. In het kaarslicht fotografeerde Teilhard zijn vondst, stapte in een pousse-pousse en liet zich naar Peking voeren. Het was Kerstmis en heel de stad was toverachtig verlicht. Het duurde niet lang of heel de stad wist dat men « de man van Peking » had ontdekt en dat hij 700.000 tot 1.000.000 jaren oud was !

De volgende dag blokletterden de kranten het nieuws; alle persagentschappen gaven foto's en verslagen ten beste en Pierre Teilhard zette zich ernstig aan de bestudering van deze schedel samen met Lucile Swan, een Amerikaanse beeldhouwster, die de schedel grondig schoonmaakte. Benevens de schedel waren er nog beenderen, evenals werktuigen, silexen, geslepen stenen en asse gevonden. De Franse geleerde besloot hieruit dat het een man was die rechtop liep, zoals wij, en zich van zijn handen wist te bedienen.

Een Amerikaans geleerde zette het onderzoek nog verder en beweerde dat « de man van Peking » afkomstig was van een provincie uit Centraal Azië.

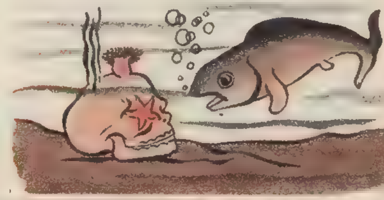
In het laboratorium nu ontdekte men spoedig dat « de man van Peking » in werkelijkheid een vrouw was en men doopte de schedel Nelly...

De jaren gingen voorbij en de wereldoorlog brak uit. « De man van Peking » werd goed ingepakt en overhandigd aan een groep Amerikaanse fuseliers die de kostbare last naar de Verenigde Staten zouden brengen. De Japanners hielden de Amerikanen aan en hun bagage werd verbeurd verklaard. In December 1941 verdween de koffer met de oudste schedel...

Nooit werd « de man van Peking » teruggevonden. Sedert 1945 zoeken de Amerikanen opnieuw naar de schedel, doch al hun pogingen bleven vruchteloos. Moet alle hoop worden opgegeven hem ooit weer te zien ?

Misschien wordt hij op zekere dag weergevonden ergens in een kleine Chinese schuur of in de mooie tuinen van Peking.

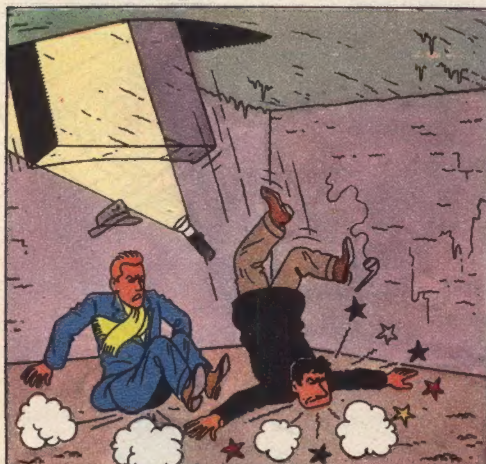
In ieder geval koesteren de oudheidkundigen de hoop dat deze « man van Peking » geen éénzaat is en ze in de aarde van het onmetelijke China nog meer schedels zullen vinden die minstens zo oud zijn !

De raadselachtige Signor Barelli

Barelli en inspecteur Moreau rommelen heel het huis van de bandieten onderste boven. Plotseling zakt de vloer onder hun voeten weg en...

Tekst en tekeningen van Bob. DE MOOR

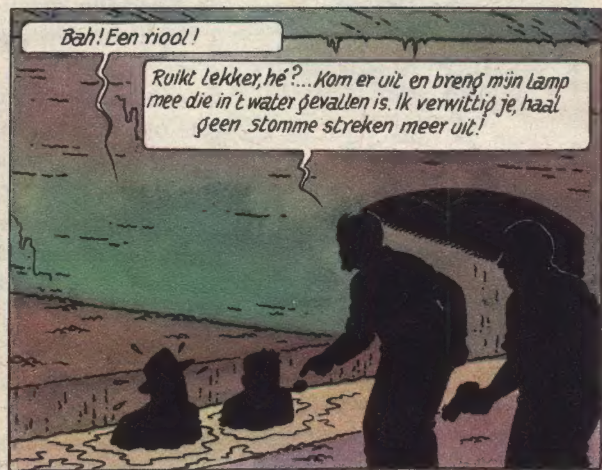

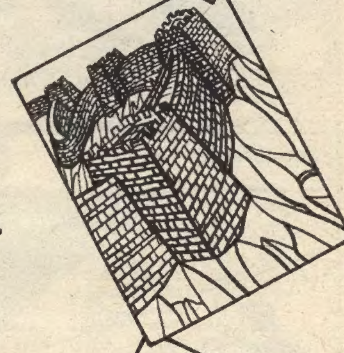
(Wordt voortgezet.)

MARCO POLO ACHTERNA

Dit is een schoon vaarwel. Daar deint een blauwe ree,
de Gouden Basiliek zinkt glinsterend in zee,
de ranke steven reikt naar milde Morgenlanden.
Hij stuurt door wreden storm, voelt wreder zonne
[branden
't Is 't land van diamant, van jaspis en lazuur,
toerkozen watergroen, robijnen louter vuur.

Daar trilt ter blonde kim een blanke torenstad :
de rilde minaretten en de markten van Bagdad,
troon der Kaliefen; hier in loom belopen banen
klingelt uit Oost en West gelui van karavanen
met goud-doorweven zijde uit heimlijk Morgenland,
die koel als schaduw is, en glimmert op de hand.

Nu blaakt een woestenij van loens verkruipend zand
waar wilde witte zon in rode luchten brandt,
waar zoete klokgezang en trommen en cymbalen
den doolaard als bedwelmd van hil naar hil doen
[dwalen,
tot prooi van de Samoem die in de zandwolk woedt,
U de aadren openperst en gulzig slurpt aan bloed.

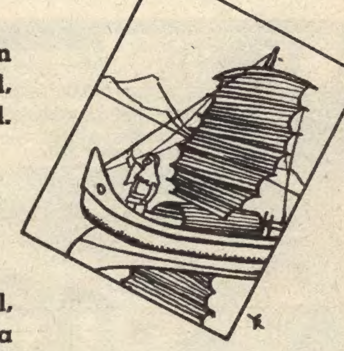

Een bergpad naakt en koud, en luchten van saffier...
Het Dak van 't Wereld-Al, de Hemelburcht Pamir
heft boven tijd en ruim zijn ijs-gemetste muren;
't is land van herdersvolk en schraal gevoede vuren,
waar kluizen wichelaars, wier woord den storm gebiedt,
de Tarim bloedig rood door gramme rotsen schiet.

Zie, tempelschemer, waar met gouden aangezicht,
de Boeddha groot en loom languit te sluimren ligt,
't hoofd in den zachten palm, vervoerd in tijdloos
[dromen...
En ginds, zwaar kronkelend, langs bergen, over stromen
rots op de rots, een burcht met torens streng en steil,
grimt als de bergen grauw, de Muur van Duizend Mijl.

Daar glijdt door bloesemgeur, in goudgewaden vroom,
de moeder van het land, de milde Gele Stroom,
die, wordt zij lente-dol, in riet en rijst kan woeden.
Hier, door de Ivoren Poort, die duizend ruiters hoeden,
rijdt traag en hoog gehuifd, een keizerlijk gespan
naar 't marmerblauw paleis, de zaat van Koeblai-Khan.

Eindeloos reikt zijn Rijk, ten Noord in ijs en nacht,
ten Zuid zingt de Oceaan van zijn gewijde macht.
De Khan bemint zijn volk, en mijmert bij zijn noden :
schenkt elken dag te noen tien duizend warme broden
Hij feest met pracht; en heft hij hoog de gouden schaal,
dan buigt elkeen beschroomd bij beltrom en cymbaal.

Hier heeft het aardrijk uit. Een dageraad gelijk,
een eiland, stil in zee, straalt 't Heilig Zonnerijk;
in 't goud-bevloerd paleis met louter gouden daken
wandelt de godenzoon... Der vorsten Vorst te naken
vermag de vreemdling niet. Noo wendt hij 't rieten zeil,
en stuurt door stilte en storm, naar 't Westen, mijl na
[mijl.

Rob YSENBRANDT.

UIT DE BRIEVEN VAN VINCENT VAN GOGH, de grote Nederlandse schilder.

IK schilder liever de ogen van de mensen dan de kathedralen, want, hoe machtig en majestatisch deze ook mogen zijn, in de ogen ligt de ziel zelf van de mens en al is het de ziel van een arme Geus, voor mij is ze veel interessanter.

★

IK heb geen reden om me dermate tevreden te voelen over mijn werk, dat beter doen niet meer nodig is. Om het echter later eens beter te doen, moet ik vandaag alles geven wat ik heb...

★

DE mens die waarachtig leeft, zijn illusies ziet te loor gaan, veel leed draagt en zich door dit alles niet laat ten onder brengen, is méér waard dan diegene die het altijd voor de wind gaat.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

AL DRINKEND REDDE HIJ ZIJN STAD

JAN TSERCLAES TILLY, opperbevelber van de Kath. Liga in de Dertigjarige oorlog, belegerde de stad Rothenburg. Na een hardnekkige weerstand gaf de stad zich eindelijk over. Generaal Tilly was woedend over dit koppig verzet en gaf het bevel de stad met de grond gelijk te maken. Dit hoorde een herbergier en hij bood de al te heetgebakerde generaal en zijn officieren een uitgelezen Rijn wijntje aan. Het beviel de generaal, die blijkbaar nogal dorstig was, zo goed, dat hij beloofde de stad te sparen op voorwaarde, dat een inwoner van de stad een kan met drie liter wijn in één teug zou ledigen. Een vrijwilliger kwam naar voren en hij ledigde de kan in één slok. Het is misschien de enige keer in de geschiedenis geweest dat een drinkebroer zijn stad redde !

EEN AREND AFGESCHOTEN

TIJDENS de voorbije vorstperiode werd er te Wattripont bij Ronse een arend neergeschoten. De reusachtige vogel had een vleugelbreedte van 2,43 m. en woog 7 kg.

HIJ SCHONK ONS DE EERSTE VLAAMSE OPERA

DEZE maand wordt de honderdste verjaardag van de geboortedag van Jan Blockx gevierd. Hij werd geboren de 25e Januari 1851 te Antwerpen. Toen hij dertien jaar was gaf hij reeds muziekonderricht en in 1901 werd hij directeur van het Conservatorium van de Scheldestad. Met Nestor de Tière, de tekstdichter, was hij de bouwer van de Vlaamse Opera. Zijn « Herbergprinses » en « Bruid der Zee » oogstten over heel de wereld veel sukses.

HUMOR IN OORLOGSTIJD

ZELFS in de verschrikkelijkste oorlog komt de humor af en toe wel eens boven. In het jaar 1667 voer de Hollandse vloot onder bevelhebberschap van admiraal de Ruyter de Theems op om te trachten op deze stroom en op de bijrivier, de Medway, de Engelse vloot te vernietigen. De Engelsen hadden de Medway geblokkeerd met een zware ketting. De Hollandse kapitein Van Brakel, voer pardoes tegen de ketting aan zodat deze brak. Tijdens de laatste oorlog hadden de Engelsen weer een ketting over de Medway gespannen als versperring tegen Duitse duikboten. De Hollandse mijnenlegger Van Brakel, lag daar op wacht. Ongelukkig voer het wachtschip zelf tegen de ketting aan en beschadigde deze. De Hollandse commandant seinde daarop aan de Britse vlootadmiraliteit : « Van Brakel heeft de versperring Medway beschadigd. » Een Engels admiraal seinde terug : « Wat ? Alweer ? »

DE IMPRESARIO

EEN vogelhandelaar adverteerde, dat hij een kanarie had die elke melodie kon fluiten. Een liefhebber ijlde naar de winkel om dat exemplaar te bewonderen. De kanarie zong het Harry-Lime-motief, een potpourri uit « Aida » en moderne filmwijsjes.
— Hoeveel kost die vogel ?
— Duizend francs en dan moet u bovendien nog een tweede vogel kopen !
— Alsof duizend pop al niet dubbel en dwars betaald is ! En wat moet ik volgens jou met die tweede vogel aanvangen ?
— Die hoort er bij. Het is zijn impresario !

DE STIERENTEMMER

HET tiende deel van de albumreeks « De avonturen van Suske en Wiske » is onlangs verschenen onder de titel : « De Stierentemmer ». Het toeval bracht onze vriend Lambik en zijn trouwe kameraden Suske, Wiske en tante Sidonie naar het land van Alva. Het goed hart van Lambik doet hem deze maal optreden als toreador in een arena... Wie de vorige albums reeds in zijn bezit heeft, moet ik de raad niet meer geven zich ook het tiende aan te schaffen.

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

Kommissaris Kamal stelt voor, Abdul hardhandig aan te pakken om hem te doen spreken. Mortimer vraagt of hij de assistent er niet toe mag bewegen alles te vertellen wat hij weet over de bende. Abdul is bereid en wil zijn geschiedenis opbiechten op het ogenblik dat Dr Grossgrabenstein het laboratorium binnenkomt....

